తప్పు

ఆ వేళ రోడ్డుమీద వెన్నెల సిగ్గులేకుండా పగలబడి నవ్వుతోంది. వాతావరణం చల్లగానూ వుంది. సముద్రపు గాలి మెల్లగా విస్తూనేఉంది.

గౌరీపతి ఇంకా నడుస్తూనే వున్నాడు. టైం పదిగంటలు దాటింది. పదింబావు అయింది. గౌరీపతి నడక వేగం తగ్గించలేదు.

వెనగ్గా స్కూటరు రావడం, హారను వాయించి — గౌరీపతి పరాకుని హెచ్చరించి మరీ వెళ్ళిపోవడమూ జరిగింది. గౌరీపతి రోడ్డు దిగి పక్కన నుంచున్నాడు.

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. వూరు దాటి చాలా దూరం వొచ్చినట్టు గమనించలేదు. నడుస్తూంటే టైమూ, దూరమూ రెండూ తెలీలేదు.

జేబులోంచి సిగరెట్టుతీసి ముట్టించాడు. అది వెలగటానికి నాలుగు పుల్లలు ఖర్చయ్యాయి. ఆ దగ్గరలో ఉన్న వంతెనమీద కూర్చున్నాడు. కాలుమీద కాలువేసి పైకాలిని కదల్చడం ప్రారంభించేడు.

తుకారాం!

21-8-64 ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక

వాడు కారా కిళ్లీలు వేస్తాడు. వాడి నోట్లో కిళ్ళీ ఉన్నప్పుడు వాడిపక్క నించోడమే ఒక పెద్ద శిక్ష. వాడు మత్తుగా మాట్లాడుతాడు. ఆ మాటలు వింటూంటే చిరాకు. వాడు వెకిలిగా నవ్వుతాడు. వాడు నవ్వి నప్పుడు బైటపడే ఆ ఎఱ్ఱటి పళ్ళ మధ్య నల్లటి జీర చూస్తుంటే అసహ్యం.

అలాటి తుకారాం, కారా కిళ్ళీ నముల్తూ వెకిలిగా నవ్వుతూ ఇంత మాట తనముందే అనేశాడు. అచ్చోసిన ఆంబోతులా ఉన్నాడు గనక సరిపోయింది. లేకపోతే రెండు వాయించేపనే మరి.

ఒకనాడు సావిత్రికి తన గురించి గొప్పలు వ్రాసిందివీడె. వీడు వ్రాసిన వివరాలకి ఆ పిల్ల ఆనందించి తన పరిచయాన్ని కోరింది. అనగా—ఇప్పుడు తమ మధ్య ఇన్ని ఉత్తరాలు నడిచినందుకు ముఖ్యమైన కారణం తుకారాం !

ఇంతాచేసి ఇప్పుడు ఎద్దేవా చేస్తాడు రాస్కెల్.

కోపంలో సిగరెట్టు దమ్ము గట్టిగా పట్టించాడేమో గొంతంతా మండిపోయింది. కళ్ళవెంట నీరూ కారింది. తెప్పరిల్లుకోడానికి రెండు క్షణాలు పట్టింది.

ఈ మాటు సిగరెట్టు పొగ నెంపాదిగా పీల్చాడు. మెల్లిగా పొగ ఒదిలాడు. నోరంతా చేదుగా ఉండడం మూలంగా వక్కపొడి నోట్లో వేసుకున్నాడు. ఆ రుచి తగలగానే కొత్త ఉత్సాహం పొంగింది. ఏక బిగిని రెండు దమ్ములు పట్టించేడు.

తుకారాం లౌక్యుడు. లేకపోతే వాడిన్ని రంగులెలా మార్చగలడు ? ఇంత గొప్ప నటుడెలా కాగలడు ?

మొదట్లో తనకీ రకమైన స్నేహంపట్ల అభిమానంలేదు. ఎక్కడో ఏదో వూళ్ళోవున్న వ్యక్తికి అనేక విషయాలపైన ఉత్తరాలు వ్రాసి

వాటిపైన అవతలివాళ్ళ అమూల్యాభిప్రాయాలూ, వాళ్ళ ఆదర్శాలూ' ఆశయాలూ కనుక్కోవాలనే మహత్తర జిజ్ఞాస తనకిలేదు.

తుకారాంకి చాలా వూళ్ళనుంచి చాలా ఉత్తరాలొచ్చేవి. ఆడ, మగ అనే వ్యత్యాసం లేదు. ఈ స్నేహితులకి వూరూరా సంఘాలూ ఉన్నాయి. అప్పుడప్పుడు సమావేశాలు జరపడమూ కద్దు. దీనికోసం ప్రత్యేకంగా ఒక శీర్షిక నడుపుతూ ప్రతి ఆదివారం—ఈ శీర్షికలో కొత్త సభ్యులూ, వాళ్ళ చిరునామా, వాళ్ళ వ్యాపకాలూ వగైరా ప్రచు రించి పాత సభ్యులకు పరిచయ భాగ్యం కలుగజేస్తోంది ఒకానొక దిన పత్రిక. తుకారాం ఈ కార్యక్రమాల్లో తలనిండుగా మునిగి తిరిగే మనిషి.

అతను తనతోపాటు చదువుకున్నాడు. తను బి. ఏ. పూర్తిచేసిన గుమస్తా. అయినా తుకారాం బి. ఏ. పరీక్ష కాలేదు. ఈ పరీక్షలూ, ఉద్యోగాలూ అతనికి అనవసరమని అతనే చెప్తూంటాడు. వూళ్ళో వాళ్ళ నాన్నగారికి మంచి పలుకుబడితోపాటు లక్షలూ వున్నాయి. గొప్ప వ్యాపారమూ వున్నది. మనిషకే వాడికివి చాలవూ ? వేరే ఉద్యోగాలెందుకు ? దమ్మిడీకి కొరగాని ఈ పరీక్షలెందుకు ?

ప్రతి సాయంత్రం—తుకారాం స్నానం వగైరా ముగించి, ముస్తాబై వూళ్ళో ఫాన్సీకార్నర్‌లో నించుంటాడు. బుగ్గన కారాకిళ్ళీ చేతిలో సిగరెట్టు పాకెట్టూ తప్పనిసరిగా ఉండాలి. ఒచ్చేపోయే మనుష్యుల్ని వోరగంటితోనూ, కారాకిళ్ళీ నోటితోనూ, నవ్వు మొహంతోనూ పలకరించడం అతని హాబీ !

పాతికేళ్ళయినా లేని తుకారాం ఫస్టుక్లాసు లౌక్యుడని మళ్ళీ అనుకున్నాడు గౌరీపతి.

పున్నమి. పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెల్ని హాయిగా అనుభవించే

భాగ్యాన్ని తుకారాం మాట పూర్తిగా తినేసింది. మనిషిని చిత్రవధ చేసి నట్టు మాట్లాడాడు.

సావిత్రి తుకారాంకి ఉత్తరాలు వ్రాసేది. 'అన్నయ్యా'అని సంబోధిస్తూ ఎంతో తీయగా, హాయిగా వ్రాసేది. తుకారాం ఆ ఉత్తరాలన్నీ తనకి చూపించేడు. నిజానికి చాలా చక్కగా ఉత్తరాలు వ్రాయగలదు సావిత్రి.

తనకొచ్చిన మొదటి ఉత్తరం 'గౌరీపతి అన్నయ్యగార్కి' అని ప్రారంభించి వ్రాసింది. వాళ్ళమ్మకీ నాన్నకీ గౌరీపతి ఒక్కడే సంతానం. సావిత్రి ఉత్తరం, ఆ పిల్ల సంబోధనా అతని గుండెల్లో ఆనందాన్ని నింపింది, ఒక నూతన అనుభూతినీ, ధరకట్టలేని ఆనందాన్నీ గౌరీపతి పొందేడు. ఈ జీవితానికీ భాగ్యం చాలనీ అనుకున్నాడు.

తుకారాంకి తన మనసు తెలీదు. అతను రంగుటద్దాల్లో ఎదటి వాడిని చూస్తాడు. గనకనే అనుక్షణం అతను ఆత్మవంచన చేసుకుంటు న్నాడు.

సావిత్రికి రాసే ఉత్తరాల్లో ఆ పిల్లని "చెల్లీ' అని సంబోధిస్తూ గూడా—అతని హృదయంలో ఓ మూలగా 'కోరిక' దాచుకున్నాడు తుకారాం! పైపెచ్చు నోటికొచ్చినట్టు వాగడం!

ఛీ.... ఎందుకీ విలువలేని మనుషులు!

ఇంతా చేస్తున్న తుకారాం అంత నిబ్బరంగా ఎలా నవ్వగలడో మరి. అతనంటాడు :

"నిజం భాయ్! ఆడపిల్లలకి ఉత్తరాలు వ్రాయడంలోగల సరదా మరి దేన్లోనూలేదు. కాపోతే సభ్యత అనేది లోకానికి భయపడైనా పాటించాలి గనుక ముసుగుతో అవసరం కలిగింది. చెల్లీ అని వ్రాయక పోతే అవతల్నుంచి రెండో ఉత్తరం రానే రాదసలు. గనకనే ఈ పథ

కం. పైగా ఇది మొగవాడొక్కడే ఆడుతూన్న నాటకంకాదు. ఆడ శాల్తీలూ చేతులు కలపాలి. మొన్నీ మధ్య నా ఫ్రెండొకడు పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. వాడు ఆ అమ్మాయికి, నేనిప్పుడు సావిత్రికి రాస్తున్నట్టే ఉత్తరాలు రాసేవాడు మునుపు. దీన్నేమంటావ్ మరి? కాబట్టి పలకరింపుల్లో పట్టించుకోవలసిందేమీ లేదు. కొంపలూ మునిగిపోవు."

తుకారాం రాటుదేరిన మనిషి. అతన్ని ఒప్పించడం తన చాతనయ్యే పనికాదు. ఎవడి అభిప్రాయాలు వాడివని అతనెంత దారుణంగా మాట్లాడుతున్నా వినిపించుకోనట్టు నటిస్తే, చివరికి తననే వేలెత్తి చూపించాడు.

సావిత్రికి ఉత్తరాలు వ్రాయడంలో గౌరీపతికి తప్పు కనిపించలేదు. అలాగే ఆ పిల్లాను. కానీ ఆమె చేసిన తప్పు ఒక్కటి — తనకి ఉత్తరాలు వ్రాయడం ప్రారంభించిన తర్వాత మెల్లిగా తుకారాంకి వ్రాయటం తగ్గించుకుంది. ఇది అతనికి కడుపుమంటగా తయారైంది. కసితో తనని గోలపెట్టాడు, అదీ పదిమందిలోనూ.

"ఈ మధ్య సావిత్రీదేవికి మాపైన దయ తప్పింది. మాకంటే యోగ్యుడు దొరికాడుగా — ఇక మేము కనిపిస్తామా? వల్లకాదా? వారానికి రెండు ఉత్తరాలొచ్చేవి. అలాంటిది రెండు నెలలయ్యింది. ఇప్పటికొచ్చి ఒక్క ఉత్తరమూలేదు. పది ఉత్తరాలు పోస్టుచేశాను. కనీసం అందినట్టయినా రాయలేదామె. ఇదేనా మర్యాదా?"

అతనీ మాటలంటూండగా గౌరీపతి నవ్వడం తప్పయింది. దాచుకున్న అతని ఈర్ష్య ఒక్కసారిగా విజృంభించింది.

"అవునుమరి-కథలు వ్రాసేవాళ్ళమీద ఆడకూతుళ్ళకి మోజు పెరిగిపోతుందని ఎవరో అన్నమాట తప్పు గానేగాదు. ఇదివరకు నమ్మలేదుగానీ ఇప్పుడిక నమ్మక తప్పడంలేదు."

"నోర్ముయ్" అన్నాడు పతి.

"నా నోరెందుకులే గురూ! నేనెంత వాగినా విలువా, మన్నా? నీ నోరు తెరుస్తే కవిత్వం, వ్రాస్తే కావ్యం! సావిత్రిలాంటి పిచ్చుకమ్మలున్నంతవరకూ నిక్షేపంగా వర్ధిల్లు!" అన్నాడు తుకారాం నిష్ఠూరంగా.

"నువ్వనేదాంట్లో అర్థమేమైనా వుందా? సావిత్రి ఎవరు? నేనెవరు? మా ఉత్తరాల్లోగానీ, మనసుల్లోకానీ నువ్వూహిస్తున్న నీచం వుండదసలు. వాళ్ళెవరో ఒకనాడు నువ్వే చెప్పావ్ నాకు."

"అప్పుడు కొందర్నే చెప్పాను. ఇప్పుడు కావలొస్తే నీబోటి ఆదర్శ రత్నాలని వందల్లో చెప్తాను. శ్రీరంగనీతులు పలక్కు. నీ గుండెమీద చేయివేసుకు చెప్పు. నీకా పిల్లమీద సదభిప్రాయమే ఉందా?"

"గౌరీపతి, తుకారాం కాదు."

"అలాగేం. కనిపించే ప్రతి ఆడపిల్లా నా సోదరని చెప్పుకునే గౌరీపతుల జాతకం తుకారాంకి బాగా తెలుసు భాయ్! నాకు అసూయ వుంది. అది నీ ఒక్కడిమీదే కాదు."

గౌరీపతి చేయి చురుక్కుమంది. సిగరెట్టు చివరంటా కాలిపోయింది. దాన్ని కిందపారేసి చెప్పుతో తొక్కేడు.

అక్కడ్నుంచి లేచి, ఊరివైపు నడక ప్రారంభించేడు. ఇంతకు మునుపు కనిపెట్టలేదుగానీ ఇప్పుడతని కాళ్ళు నొచ్చుతున్నాయి. ఒంట్లో నిస్సత్తువుగానూ వుంది. సమయానికి బందరు కోటనుంచి సిటీబస్సు ఒచ్చిందిగానీ లేకపోతే ఇంటికి ఏ స్థితిలో వెళ్ళేవాడో మరి.

* * *

సావిత్రి దగ్గర్నుంచి మూడుత్తరాలొచ్చాయి. ఒక్కదానికీ జవాబు వ్రాయలేదు గౌరీపతి. అసలు సావిత్రికి ఉత్తరాలు వ్రాయరాదనే నిర్ణయానికి వచ్చేడు.

వారంరోజుల క్రితం అడ్రసు వ్రాసి వుంచిన కాకీ కవరు అతని జేబులో బాగా నలిగిపోయి వుంది. రెండు మూడు మార్లు ఉత్తరం వ్రాశాడుగానీ కవర్లో పెట్టి పోస్టుచేయడానికి మనసొప్పక వ్రాసిన కాగితా లన్నీ చించేయడంగూడా జరిగింది.

మళ్ళా సావిత్రి దగ్గర్నుంచి పెద్ద ఉత్తరం వచ్చింది. పత్రికలో ప్రచురించిన తన కథ గురించి చాలా రాసి, కొంచెం కోపాన్ని అభిన యిస్తూ ఉత్తరాలకి జవాబులు వ్రాయని పెద్ద రచయిత అన్నగారు, దీని కైనా తీరుబడి చేసుకుని జవాబు వ్రాయకపోతే నిరాహారదీక్ష ప్రారం భించడం ఖాయమనే అల్టిమేటమ్‌తో పూర్తి చేసింది.

గౌరీపతి నొచ్చుకున్నాడు. ఇంత చనువుగా వ్రాస్తున్న సావిత్రి నేనా తుకారాం అనుమానిస్తే ? ఆ పిల్లనేనా తక్కువచేసి మాట్లాడుత ?

ఇంతా అనుకున్న గౌరీపతి ఆ ఉత్తరానిగ్గూడా జవాబు వ్రాయ లేదు. ఆ రాత్రి పడుకునే ముందుమాత్రం సావిత్రి ఉత్తరం గురించీ, తన ప్రవర్తన గురించీ రెండు ముక్కలు డైరీలో వ్రాసుకున్నాడు.

నాలుగు రోజుల తర్వాత సావిత్రి దగ్గర్నుంచి ఒచ్చిన మరో ఉత్తరాన్ని చదవటానికి బదులు ఒంటరిగా కూర్చుని ఏడ్చేడు. చదవ కుండానే చించి పారేశాడు. ఆ రాత్రి డైరీలో వ్రాసుకున్నాడు :

'సావిత్రి ఉత్తరం చదవకుండానే చించేను. ఉత్తరమైతే చింప గలిగేనుగానీ....దాన్లో వ్రాసిన ప్రతి అక్షరాన్నీ వూహించగలను. తుకా రాం గుర్తుకొస్తూంటే భయంగా వుంది. వాడు మా పాలిట యముడు.'

ఫాన్సీ కార్నర్‌లో తుకారాం చాలామార్లు కనుపించేడుగానీ చూడ నట్లు తప్పించుకు పొచ్చేవాడు పతి. కాని ఓ ఆదివారం ఉదయం స్వయంగా తుకారామే గౌరీపతి యింటికి వచ్చేడు. వొచ్చీ రావడంతోనే ప్రారంభించేడు —

"నన్ను క్షమించు గురూ ! ఏదో ఉద్రేకంలో నిన్ను మాటలని నొప్పించినమాట నిజమే కావచ్చు. అంతమాత్రంచేత పగబట్టినట్లు నన్ను చూచిగూడా తలొంచుకు పోతున్నావు నువ్వు. ఒకటీ రెండు రోజులైతే సహించగలను. చూస్తూంటే నెలలు గడిచినా నీ పద్ధతి మార్చుకునేట్లులేవు. మరిచిపోయావు. మన నాలుగేళ్ళ స్నేహాన్ని దూరం చేయకు బ్రదర్ ! సావిత్రి అనే ఆడపిల్ల గురించి మనిద్దరం ఏకాభిప్రాయానికి రాలేదనే నెపంకొద్దీ నన్ను వెలివేయకు. నీకూ తెలుసు నేను చాలా మంచివాడినని. స్నేహమంటే ప్రాణం పెట్టే మనిషిననీ. నాకు నీ స్నేహం కావాలి. మన అభిప్రాయాలు గాలికి వదిలిపెడదాం. నువ్వు నన్నూ, నేను నిన్నూ ద్వేషించుకోవద్దు."

ఆ మాటలంటూండగా తుకారాం కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిలిచేయి. గౌరీపతి తుకారాం భుజంతట్టి మెల్లిగా నవ్వేశాడు. తుకారాం కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అన్నాడు :

"చాలు బ్రదర్ ! ఇప్పుడు వెయ్యేనుగుల బలమొచ్చింది నాకు. చాలా సంతోషంగా వుంది."

గౌరీపతి భవదీయుడికి బాగా తెలుసు. ప్రస్తుతం అతను తోటి కథకుడు, తోటి ఉద్యోగీను. బక్కగా, రివటలా, ఎత్తుగా, ఎర్రగా వుంటాడు. అతని మీసాలు మరింత ముచ్చటగానూ, ఆ ఆకారానికో హోదాగానూ వుంటాయి. అతను నిజానికి చాలా మంచివాడు; కొంచెం పసిమనసు గలవాడూను.

పతి మావూరివాడు. నతోపాటు చదువుకున్నాడు. నా చదువు పూర్తికావడంతోనే ఉద్యోగరీత్యా నేనీ వూరు రావడంతో మా యిద్దరి మధ్య కొంచెం దూరంలాటిది కలిగింది.

కానీ, వోనాడు ఆఫీసు ఆర్డరు చూచి గంతులేశాను. పతి అన

బడే నా స్నేహితుడు ప్రమోషనుమీద మా ఆఫీసుకి బదిలీ కావడం నాకు నిజంగా సంతోషం కలిగించింది.

పతి ఈ ఊరికి రాకపోతే మా ఊళ్ళో జరిగిన పై కథ నాకు తెలిసేదికాదు. అంతమాత్రం చాత అతనొచ్చిన వెంటనే నాకీ కథ చెప్ప లేదు.

నాలుగు రోజులపాటు అతను మా అద్దెగదిలో 'గెస్టు'గా ఉన్నాడు. అప్పటికే నాలుగు జీవాలు మా గదిలో నివసించడంవల్ల అతనికోసం ప్రత్యేకంగా మరోగది వేట తప్పనిసరైంది. కానీ ఓ పట్టాన దొరికింది కాదు.

ఓ రోజుదయం పదకొండు గంటల ప్రాంతాల మా ఆఫీసుకి ఓ పొడుగుపాటి అమ్మాయి వొచ్చింది. రెండు జడలూ, ఓ జడలో గులాబి పువ్వూ, ఎడమచేతికి వాచీ, ఖరీదైన దుస్తులూ. దప్పున చెప్పొచ్చు కాలేజీలో చదువుతూన్న, కాలేజీ మొన్నీ మధ్యనే వొదిలిన ఆడపిల్లని.

మా ఆఫీసులో కుర్రవాళ్ళెక్కువ. ఆ అమ్మాయిని చూడగానే ఆఫీసు వాతావరణంలో చెప్పుకోదగ్గ మార్పు కనిపించింది. ఆ అమ్మాయి ఆఫీసంతటినీ కాసేపు తన అందమైన కళ్ళతో పరీక్షించింది. ఆఫీసు ప్యూన్ మునుస్వామి నేదో అడిగింది.

మునుస్వామి గబగబా గౌరీపతి సీటు దగ్గిరికొచ్చి ఏదో మెల్లిగా చెప్పేడు. గౌరీపతి మా ఆఫీసుకి కొత్తవాడవడం మూలంగానూ, అతని కోసం ఓ సివిలైజ్డ్ యువతి ఆఫీసుకి రావడంతోనూ మా వాళ్ళందరూ సస్పెన్సులో మునిగిపోయేరు.

పతి సీట్లోంచి లేచేడు. ఆ అమ్మాయి దగ్గరి కెళ్ళాడు. మరి కాసే పట్లో యిద్దరూ కలిసి బైటకెళ్ళిపోయేరు. నిజం చెప్పద్దూ-ఆ క్షణంలో పతిమీద 'ఇది' అని చెప్పలేని భావమేదో కలిగిందిగానీ. వెంటనే దాన్ని మర్చిపోటానికి సర్వవిధాలా ప్రయత్నించేను.

ఆ సాయంత్రం రూముకొస్తూ దార్లో ఆమె గురించి చెప్పేడు పతి. ఆమె పేరు సావిత్రిట. కొన్నాళ్ళ కిత్రం అతనికి కలం స్నేహితు రాలుట. తను ఈ ఊరి ఆఫీసుకి బదిలీ అయినట్టు తెలిసి చూడటానికి వొచ్చిందిట.

ఈ రాత్రి పడుక్కునేముందు గౌరీపతి మిగతా కథకూడా చెప్పేడు. కథలో పరిచయమైన తుకారాంనీ, అతని నిజాయితీని మెచ్చుకోక తప్పింది కాదు. తన అభిప్రాయాల్ని తప్పొప్పుల్తో ప్రమేయం లేకుండా కుండ బద్దలుకొట్టినట్టు చెప్పుకోగల తాహతు ఎందరికుంది ? పతి ఈ ఊరొస్తున్నట్టు సావిత్రికి ఉత్తరం వ్రాసింది తుకారాంట !

మరునటి రోజు పతి అన్నాడు :

"నా కెలాగో రూముకావాలి. మొదట్లో సావిత్రిని పలుకరించ రాదనే అనుకున్నానుగానీ, యిప్పుడు రూములేక నే పడుతూన్న అవస్థ కంటె సావిత్రి వాళ్ళింట్లో ఓ గది తీసుకోవడం మంచిదనుకుంటున్నాను"

"నువ్వీ విషయం ఆ అమ్మాయితో చెప్పేవా ?"

"సావిత్రే నన్ను అడిగింది - అభ్యంతరం లేకపోతే వాళ్ళింట్లో వుండిపోవచ్చని. అఫ్ కోర్స్.... రెంట్ పే జేస్తాననుకో."

"అదృష్ట జాతకుడివి. ఒక అందమైన ఆడపిల్ల యింట్లో కాపురం అందరికీ దొరకమంటే దొరుకుతుందా ?" అనేశాను. కాదంటే అలా అని నోరు జారాను.

నే నీ మాట అనడంతో అతను చాలా సీరియస్‌గా మారిపోయేడు. తల దించుకుని నిష్ఠూరంగా అన్నాడు :

"నువ్వూ తుకారాంలాటి మనిషివే. మీ కందరికీ చాలా దారుణమైన ఆలోచనలున్నాయి."

నేనేం మాటాడలేదు. నే నన్నది తప్పని వొప్పుకోడానికి సిగ్గు

పడను. కానీ నేను తుకారాంలాటి మనిషిని కాను. సాధ్యమైనంతవరకూ నా అభిప్రాయాలు దాచుకోడం అలవాటు నాకు.

* * *

గౌరీపతి సావిత్రి వాళ్ళింట్లో మకాం పెట్టినట్టు వారం రోజులు తిరక్కుండానే ఆఫీసంతటికీ తెలిసింది. వాళ్ళ 'దారుణమైన ఆలోచనలు' నేనూ విన్నాను. గౌరీపతి విషయం తెలిసినవాడిని గనక వాళ్ళని హెచ్చరించడం గూడా జరిగింది. ఏమైతేనేం 'కొత్త పక్షి దేవాంతకుడు' అనే కామెంట్ ఆఫీసులో విజృంభించేసింది:

ఏదో సభలో విన్నాను. వివరాలన్నీ గుర్తుకు లేవుగానీ మనసుకి నచ్చిన ఈ ఒక్క వివరమూ గుర్తుకున్నది. 'నేటి కథా సాహిత్యం' అనే విషయంపైన వయస్సుల్లో పండిపోయిన పెద్ద రచయితలు మాట్లాడుతూ ఈనాటి యువ రచయితలమీద ఓ విసురు విసిరేరు. యిప్పుడు కథలు రాసే కుర్రాళ్ళు కేవలం 'లవ్ స్టోరీస్' వ్రాసి ఆడపిల్లల దగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు రాబట్టుకోడమే ఒక ధ్యేయంగా పెట్టుకున్నారని ఉద్ఘాటించారు.

ఇది విన్న ఓ యువ రచయిత చప్పున వేదిక ఎక్కి తన ఆవేశాన్ని గంభీరోపన్యాసం ద్వారా తెలియజేశాడు. పెద్దలన్నట్టు ఆడపిల్లల మన్ననలు పొందుతూన్న కుర్ర రచయిత నిజానికి అదృష్టవంతుడనీ, ఆ రోజుల్లో వూరికో రచయితైతే ఈనాడు ఇంటికో రచయితై 'కాంపిటీషన్' పెరిగి రోజురోజుకీ నూతనమైన ప్రయోగాల్తో కొత్త కొత్త పద్ధతుల్ని ప్రవేశపెట్టి కథా రచన స్థాయిని పెంచిన కుర్ర రచయితకి వొస్తూన్న ఈ అభినందనలని సహించలేక పోటీలు లేని ఆ రోజుల్లో ఘనుల మనిపించుకున్న 'పెద్దయ్య' గార్ల విసురులో కేవలం ఈర్ష్యే కనిపిస్తుందని తిరిగి అంటించాడు.

ఏతావాతా చెప్పే దేమిటంటే గౌరీపతి కిదంతా తెలుసు. అలాం టప్పుడు జనం ఏమనుకుంటేనేం అని తుడిచిపెట్టుకు తిరగాలి. కానీ అలా జరగడంలేదు. అదీగాక అతను సావిత్రితోపాటు షికార్లకి వెళ్ళేది నిజం. వాళ్ళింట్లో వారానికి రెండురోజులు భోంచేసేది నిజం. తీరిక సమయాల్లో ఆమెతో చీట్లాట ఆడేది నిజం. జనం అనుకునేందు కివి చాలవు ?

గౌరీపతి సావిత్రిని సొంత తోబుట్టువులా చూస్తున్నా నంటాడు. చెల్లీ అని పిలుస్తూన్నా నంటాడు. ఇది నాకు నచ్చదు. నాతోపాటు పుట్టిన ఆడపిల్లనే చెల్లీ అనుకుని నా చుట్టూ "పరిమితి"ని కట్టుకున్న నాలాటివాడు పరాయి ఆడపిల్లని స్నేహితురా లంటాడు. గాని 'చెల్లీ' అనడానికి చప్పున ఒప్పుకోడు. చెల్లీ అనే దాన్లో ఉన్న పవిత్రత నేస్తురాలనే దాన్లో లేదంటే నే నొప్పుకోను. ఇదీ నా అభిప్రాయం. అవుతే అంత మాత్రాన నాకు నచ్చిన కాకరకాయ పులుసు అందరికీ నచ్చాలని ఎక్కడుంది ? కొందరి కది చేదుగానూ వుండవచ్చుగదా !

ఏమైతేనేం గౌరీపతి నాకు విడ్డూరంగానే కనిపించేడు. అతని చర్యలన్నీ చిత్రంగానే ఉన్నాయి. ఒకనాడు తుకారాం ములుకుల్లాటి పలుకులు విని భయపడి సావిత్రికి ఉత్తరాలే వ్రాయకూడదని నిర్ణ యించుకున్న గౌరీపతి, ఆ పిల్ల వొచ్చి ఆహ్వానించగానే ఆ యింట్లో చేరేడు; అతి చనువుతో తిరుగుతున్నాడు.

విశ్వనాథం సావిత్రి మేనత్త కొడుకు. అతను విశాఖపట్టణంలో ఎమ్మే చదువుతున్నాడు. సెలవులకి ఈ వూరొచ్చాడు. చాలా నెమ్మ దస్తుడు. అమాయకుడన్నా నాకేం అభ్యంతరంలేదు. జీనియస్సులంతా అమాయకులేనని ఉదాహరణలిచ్చి గూడా అతన్ని సమర్థించగలను. బావ కాబట్టి, బావైన తరువాత కొంత చనువుంటుంది గనుక సావిత్రి అతన్ని

వేళాకోళం చేయవచ్చు. అంత మాత్రానికే పతి సంబరపడిపోయేవాడు. తనూ అతన్ని వేళాకోళం చేయడానికి ప్రయత్నం చేశాడు.

కథలు వ్రాసేవాళ్ళలో నూటికి తొంభై మంది మంచి మాటకారు లని ఓ మాటకారి కథా రచయిత అతని సన్మాన సభలో కళ్ళజోడు తీసి మరీ చెప్పేడు. గనుక ఆ థియరీ ప్రకారం పతి మంచి మాటకారే కావచ్చు. అవుతే ఆ మాటకారితనం విశ్వనథం మీద కావాలని ప్రయోగించడం థియరీ చెప్పిన పెద్దమనిషి ఒప్పుకోడు.

ఓనాడు సాయంత్రం విశ్వనాథం మా రూము కొచ్చేడు. గుమ్మం దగ్గరెంతసేపట్నుంచి తచ్చాడుతున్నాడో గాని, నేను స్నానంచేసి రూంలోకి వొస్తూ అతన్ని చూసేను. లోపలికి రండని పిలుస్తేనేగానీ అతను లోపలికి రాలేదు. సిగ్గుపడుతూనే వొచ్చాడు. బట్టలు మార్చుకున్నాను. ఇద్దరం చాపమీద కూర్చున్నాం. సిగరెట్టు ముట్టించేను నేను చూస్తుండగా విశ్వనాథ మెప్పుడూ సిగరెట్టు కాల్చలేదు. కానీ ఆనాడు అతనూ సిగరెట్టు ముట్టించేడు. ఆ వాలకం చూస్తుంటే కొత్త పిచ్చనిపించింది.

"ఇది మొదటిసారిగా కాల్చడ మనుకుంటాను" అడిగేశాను.

అతను తలూపి—

"అవునండీ! మగాడు సిగరెట్టు కాల్చుతేనే ప్రయోజకుడట. మీ గౌరీపతిగారు తెగ కాల్చేస్తారు" అన్నాడు దగ్గుతూ.

"అవుతే ఇంకేం, ఇంకాస్త ప్రయోజకులు కావాలనుకుంటే నాలుగు కథలూ వ్రాయండి" అన్నాను నవ్వేస్తూ.

"నాకే గనక కథలు వ్రాయడమొస్తే రెండేళ్ళక్రితమే సావిత్రిని పెళ్ళి చేసుకున్నేవాడిని."

నవ్వూ, జాలీ రెండూ కలిగేయి. టాపిక్ మార్చాలన్నే వుద్దేశంతో—

"ఈ వేళప్పుడు హాయిగా ఇంటిదగ్గర కూర్చుని మీ సావిత్రి గారితో ఖబుర్లు చెప్పుకోక యిలా వొచ్చేశారేం ?"

"బలేవారే ! సావిత్రి ఇప్పుడు మన్తో ఎందుకు మాటాడుతుంది మాస్టారూ ? అందుకు కైమేదసలు ! మీ పతిగారూను, ఆవిడానూ సిని మాకి వెళ్ళిపోయారు."

"పోనీ.... మీరూ వెళ్ళలేకపోయారా ?"

"అందుకేగా ఇక్కడికి కొస్తా. రండి, మనమూ వెడదాం."

అతని కేమని చెప్పాలి ? ఎలా చెప్పాలి?

"సావిత్రివాళ్ళు వెళ్ళిన సినిమాకే వెడదామా ?" అడిగేను.

"వాళ్ళు ఇంగ్లీషు సినిమా కెళ్ళారు. నాకా సినిమాలు నచ్చవనే మాట నిజమేననుకోండి. కంపెనీగా వెళ్ళేందుకు గూడా పనికిరానా ? నేను రానక్కర్లేదని సావిత్రి అన్నది. ఏదైనా తెలుగు సినిమా కెళ్ళమని గౌరీపతిగారు నాకు సలహా యిచ్చేరు" అన్నాడు దిగులుగా.

"మీరేం బాధపడక్కర్లేదు. ఆకాడికి వాళ్ళిద్దరికీ ఇంగ్లీషు సిని మాలు అర్థమౌతాయనుకుంటున్నారా? అదో రకమైన మోజంతే. పోనీండి, మనిద్దరం హాయిగా మల్లీశ్వరికే వెడదాం. సరేనా ?" అన్నాను.

అతను తలూపాడు. ఇద్దరం మల్లీశ్వరికే వెళ్ళేము. ఒక మనిషిని ఎద్దేవా చేయడం సులువైనపనే గావచ్చు. మనిషికున్న విలువల జోలికి పోయి ధర కట్టడం అన్యాయం. ఎంత మంచి మనిషికైనా సహనమనేది పరిమితిలో వుంటుంది. ఆ మంచితనంమీద ఎదటివాడు విరుచుకుపడి అపహాస్యం చేస్తే ఏమో చెప్పలేను. పగవట్టిన మనిషి ఎన్ని దారుణా లైన చేయగలడని చరిత్రి చెబుతూనే వుంది.

ఇంత మాత్రించేత సావిత్రినీ, గౌరీపతినీ నిందించడంగానీ, నా విశాల హృదయాన్ని చాటి చెప్పాలనే తాపత్రియంగానీ, విశ్వనాథాన్ని హీరో చేయాలనే తపనగానీ పై అభిప్రాయం తెలీజేయదు.

ఆరోజు అలా గడిచింది.

మరో చిత్రాతి చిత్రమైన సన్నివేశంలో పతి యిరుక్కున్నాడు. మా ఆఫీసుకోనాడు రెండుజతల సావిత్రి ఒచ్చినట్టే ఆనాడూ మరో యువతి పతికోసం వచ్చింది. ఆఫీసులో కడుపుమండిన ఆసామి కాస్త బిగ్గరగానే అనేశాడు :

"అయినా యింత పిచ్చి పనికిరాదు సుమాండి."

ఆ ఆసామి మాటవిని నేనే నొచ్చుకున్నాను. పతి వినివుంటే అతనికోపం తారస్థాయి నందుకోవాలి. కానీ అలా జరగలేదు. ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడివచ్చిన తర్వాత సీట్లో కూర్చుంటూ అన్నాడు :

"రాజ్యలక్ష్మి అని మా పిన్ని కూతురు. వాళ్ళ ఫ్రెండు పెళ్ళికి వూరొచ్చిందట, వెంట మరో యిద్దరు చెలికత్తెలతోసహా. ఈ రాత్రి పదిన్నరకి కారుమీద తిరుగు ప్రయాణంట. ఫస్టుషో సినిమాకి రమ్మంది. దాంతో సినిమా చూడటం నా కిష్టంలేదు. నేను రానని చెప్పేను. ఇదీ జరిగిన కథ కానీ మనఫూల్స్‌కి మాత్రం బుద్ధుల్లేవు."

అదే సాయంత్రం విశ్వనాథం మా రూమ్‌కొచ్చేడు. వచ్చీ రావడంతోనే వాచీ చూసుకుని వెలుగుతూన్న సిగరెట్టు పారేసి అన్నాడు –

"ఏమైనా సరే! మనం ఈ వేళ ఇంగ్లీషు సినిమాకే వెడదాం. వాళ్ళిద్దరూ వెళ్ళారు."

"పతి గూడానా ?"

"వాళ్ళిద్దరంటే సావిత్రీ, అతనే గదండీ !" అన్నాడు మరో సిగరెట్టు ముట్టిస్తూ.

ఇంతకుమునుపే రాజ్యలక్ష్మి వాళ్ళన్నయ్య పతిని సినిమాకి వెడదామని అడిగింది. అతనికి ఆ అమ్మాయితో సినిమా చూడటం ఇష్టం

లేదని చెప్పేడు. ఇప్పుడు అతని చెల్లి సావిత్రితోపాటు ఇంగ్లీషు సినిమా కెడుతున్నాడు.

రాజ్యలక్ష్మి పిన్నికూతురు—అసగా—చెల్లి. సావిత్రి స్నేహితురాలు, నామాంతరం - సోదరి. అతని అభిప్రాయాల ప్రకారం అతనికి ఈ ఇద్దరూ చెల్లాయిలే! అంతవరకూ బాగానే వుంది. రాజ్యలక్ష్మితో సినిమాకెళ్ళడం యిష్టంలేదుగానీ సావిత్రితో వెళ్ళడానికిష్టపడ్డాడు. నిజమే - నా మట్టుకు నాకు చెల్లాయితో బజారుకెళ్ళడంగానీ, సినిమా చూడటంగానీ ఇష్టంలేదు. కారణాలు అనేకం. ఆ విధంగా పతి రాజ్యలక్ష్మితో సినిమాకెళ్ళ లేదంటే ఒప్పుకుంటాను. కానీ ఈ చెల్లి సావిత్రితో సినిమా చూడటంలో అతనికి ఇబ్బందులేమీ వుండవా? ఉన్నా అవి నిజమైన యిబ్బందులు కావా? ఇదీ నా ప్రశ్న.

ఓ పక్క—విశ్వనాథం సినిమాకి వెళ్ళే తొందరలో నన్ను తొందరచేశాడు. గబ గబా బట్టలు మార్చుకుని బైటపడ్డాను. ఇద్దరమూ థియేటరు దగ్గర రిక్షా దిగాం. అప్పుడే సావిత్రి, పతీ థియేటర్లోకి వెడుతున్నారు.

విశ్వనాథం పళ్ళు నూరాడు. అతని కళ్ళలో కోపం ప్రస్ఫుటంగా కనిపించింది. సినిమా మానేద్దామనుకున్నాను. కానీ ఆసరికే విశ్వనాథం టిక్కెట్లు తీసేసుకున్నాడు.

లోపలికి వెళ్ళాం. సీట్లో కూర్చోబోతూ నా ముందు సీట్లో ఉన్న అమ్మాయిని చూచి ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆమె రాజ్యలక్ష్మి! ఆమె కిరువైపులా పతి చెప్పిన చెలికత్తెలూను.

లైట్లు ఆర్పి న్యూస్‌రీలు ప్రారంభించారు. నా పక్కన కూర్చున్న విశ్వనాథం సినిమా చూడటం మాని వెనగ్గా కూర్చున్న సావిత్రి, పతుల వైపు చూస్తున్నాడు. రాజ్యలక్ష్మి కేరింతలు కొడుతూనే వుంది.

ఇంటర్వెల్లో అనుకున్నంతా అయ్యింది. పతినీ, సావిత్రినీ రాజ్య

లక్ష్మి చూచింది. చూచినవెంటనే లేచి అటువైపు నడిచింది. విశ్వనాథంతోపాటు బైటకొచ్చేశాను. సిగరెట్లు కాల్చుకుంటూండగా రాజ్యలక్ష్మి పతులు బైటకొచ్చేరు. మాక్కాస్త దూరంగా నించున్నారు.

"ఎవర్రా ఆ పిల్ల ?"

"నా స్నేహితురాలు."

"నాతో సినిమాకి రానని చెప్పి ఇప్పుడెందు కొచ్చావ్ ?"

"..........."

"ఇంత మారిపోతావనుకోలేదు.దొడ్డమ్మకి విషయం తెలుస్తే...."

"అబ్బ. అట్టే మాటాడకు నీ పుణ్యమాయిరి. ముందు లోపలికి పద."

విశ్వనాథం చేయి పుచ్చుకుని గేటు దాటేను. రిక్షా ఎక్కి మా రూము కొచ్చేశాము. పతి ఎలాంటి ఇరకాటంలో నలిగిపోయి ఉంటాడో ఊహించడానికే భయంగా వుంది. దానికి తగ్గట్టుగా విశ్వనాథం పతిమీద విరుచుక పడ్డాడు. చివరికి కొస మెరుపన్నట్టు—

"నేను అతని డైరీ సంపాయించాను మాస్టారూ చూడండి. దీన్లో మా సావిత్రి గురించి అతనెంత దారుణంగా వ్రాసుకున్నారో మీరే చదవండి" అతని జేబులోంచి డైరీ తీశాడు.

అదిరిపడ్డాను.

"మీకెలా దొరికిందీ డైరీ ?"

నవ్వడం మాత్రం అమాయికంగా నవ్వేడు.

"నన్నందరూ ఫూల్ నన్నారు.కానీ పేగులు లెక్కపెట్టగలను. మీ పతి గురించి ఊహించలేనంత చవటనుగాను.అవుతే గట్టిగా వాగుతే కలిగే నష్టం మాకే గనుక మౌనం వహించేను. మావయ్య సావిత్రిని నెత్తి నెక్కించుకున్నాడు. ఆడపిల్లకి అతిగారాం నేర్పాడు...."

ఇంకేదో అనబోయాడు. అతని ఆవేశం చూచిన తర్వాత నాకే భయం కలిగింది. అంచేత అతని మాటకి అడ్డుపడి అన్నాను :

"జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. పరాయివాళ్ళ డైరీని చదవడం తప్పు. దయచేసి మీరా డైరీని అతని కిచ్చేయండి. అది మర్యాద."

"ఎవరికివ్వాలో నాకూ తెలుసు మాస్టారూ !" అన్నాడు సిగరెట్టు ముట్టిస్తూ. ఆ తర్వాత అతను లేచి నిలబడి 'గుడ్‌నైట్' చెప్పి, డైరీ తీసుకుని వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

అవమానాన్ని మనిషి సహించలేడు. అందునా సాక్షాత్తూ ఒక ఆడ పిల్లా, ఒక కుర్రాడు కలిసి మరో కుర్రాడిని ఎద్దేవా చేయడం ?

విశ్వనాథం రుద్రుడయ్యాడు. ఇదిమాత్రం నిజం.

* * *

ఈ కథకి ముగింపు అతి భయంకరముగా వ్రాయాలని మొద ట్నుంచీ అనిపించలేదు. దీన్లో ప్రత్యేకంగా నేనెవర్నీ దూషించనూలేదు. పతి అనేవ్యక్తి-కాలం కలిసి రాకపోతే నేనే కావచ్చు. కథలు వ్రాసే వాళ్ళలో నే పతి వుంటాడనీ నా అభిప్రాయంకాదు. ఆ మాటకొస్తే స్వజాతిమీద వల్లమాలిన పక్షపాత బుద్ధి నాకు.

ఇప్పటికీ విశ్వనాథం పతి గురించి అంటాడు.

"అతను రెండు రకాల మనిషి. 'సోదరీ' అని అతని పరి చయాన్ని ప్రారంభించకపోతే-ఏమో సావిత్రి నాకు దక్కేదికాదేమో! కానీ అంత ధైర్యం అతనికెక్కడేడ్చింది మాస్టారూ ! వీళ్ళంతా ముసు గులో దాక్కున్న దొంగలు !"

గౌరీపతిలాంటి మనిషిమీద జాలి ప్రదర్శించేది నేను ఒక్కణ్నే నేమో !

0——0